

UÇ MASALIM UÇ

FATMA TUTAK

Şafakla çıktım yola. Meşe ağacının en üst dallarından görünce beyaz ipliğin siyah iplikten ayırt edildiğini gün kızılının göğün yanaklarını pembeleştirmesini beklemeden bismillah dedim çiğ düşmüş taze otlara. Birkaç lokmada doydum taama. Eskiden iştahlı mıydım dersem; yok, hiç öyle hapır hupur saldırdığım vaki değildir yemeğe. Böylesi uzun yaşayışın sırrı orada belki; ha bir de şafaktan evvel uyanmakta. Alışkınyım bu havaların, bu yerin, bu çayırın lakın koca ömrü aynı muntıkada harcadım sanma! Çok yer gezdim çok can gördüm çok yük taşıdım sırtımda şu zimmetli kabuktan başka.

Atalarım iki yüz milyon yıl öncesinden beri dinazorlar çağını da içine alan dönemlerde

dinazorlar gibi pek çok tehlikeye karşı soyumuzu korumayı bir şekilde başarmış ve kimi su altında kimi karada hayatını sürdürerek bugüne ulaşmış. Su altına inenlerin ayakları birer yüzgeç şeklini almış, kabukları kıkırdağımsı ve kaygan bir yapıya bürünerek su altı ekosistemine ayak uydurmuş. Bizler ise böyle hantal bir vücuda rağmen uçmayı nasılsa başarmışız ve o günden beri yerde olan birçok tehlikeden kendimizi koruyabilmişiz.

Gerçi yukarısı da pek tekin sayılmaz ama ilk birkaç yılı atlatınca hele de benim gibi uzun kanatlara, kocaman gövdeye ve sert bir kabuğa sahip olanlar için kanatlı yırtıcılar bir tehdit oluşturmuyor. Güneş ışığı yerküreyi ısıtmaya başladı. Serin rüzgârların mekânı havadar gökyüzü bile bunaltıcı olmuşsa varın aşağıyı siz düşünün. Sırtımda yük olmaktan çıkmış ben olmuş benim olmuş bir yüzleri yosunlu ardıç, kayın, meşe ağaçları. Yirmi otuz kış evvel yattığım uzun uykudan uyanınca kabuğumu kaplayan yosunların arasında kaç sabahın çiğleriyle sulanmış tohumları çimlenmiş bulduğum zamandan bu yana ellemeye kıyamadığım ormanım.

Küçüklüğümde barındığım ağaçlardan yadigârlar bana. Gayrı benim ağaçlarım yuva olmakta kurda, kuşa ve bilumum cana. Güneş tepeye ulaşıp yayılınca yarım günlük saltanatını ilan etmişçesine; okyanusları, denizleri, çölleri kasıp kavururken dağların doruğunu kaplayan buza kesmiş sert karlarda yoğun bir ışık huzmesi oluveriyor o kadar. Demek ki tüm dünyaya hükmeden bir saltanat değil onunki. Bu dünya saltanat arayanların gülünç duruma düşmekten ileri geçemedikleri bir yer zati.

Bunca uzun yaşayınca hemen her şey gibi güç, hükmetme şehveti, tek olma hayali içre yanıp tutuşanların kendilerini nasıl maskara ettiklerini tecrübe etmek için de bolca zamanınız oluyor.

Bu bahsettiğim nebatatın ve hayvanatın tenezzül edeceği şeylerden değil. Dedemin uzun uzun anlattığı ‘sonradan çıkma iki ayaklıların’ düştüğü bir tuzak. Zaten ne geldiyse başımıza o sonradan çıkmalar yüzünden gelmedi mi? Onlar çoğaldıkça çamur ve sert direklerle yaptıkları yığınların hem boyu uzadı hem sayıları arttı. Yine çoğaldıkça o direkli çamur yığınları hava maviliğini kaybetti boz bulanık bir şemaile büründü de kendileri gibi eğri suratlı, gergin, öfkesi kime anlaşılmaz, sisli puslu bir mendebur olup çıktı.

Yetmedi, binlerce yıldır faydadan başka bir şey getirmeyen ormanlara sırf daha çok toprak uğruna göz diktiler; nice yiğit gibi dimdik, gök ekin misali yemyeşil çamın, meşenin, ardıcın, kayının, kavağın kellesini uçurup kara gövdesini çıplak bıraktılar! Geçtiğim yerlerde eskisine oranla daha sık rastlıyorum onlara. Başlarını yere eğip hızlı adımlarla yürüdüklerinden göğe bakmayı çoktan unutmuşlar. Yoksa çoktan beni fark eder ve bir alicengiz düşünürlerdi. Onların aksine göğe bakmaya devam eden çocuklar birkaç kez gördüler beni. Bazılarıyla aramızda sıcacık dostluklar kuruldu.

Ben tembihlemeden anladılar ve büyüklerine hiç bahsetmediler varlığımdan. Birbirimizden fazla beklentimiz olmuyordu. Ben özgürlüğüme dokunulmasın istiyordum onlarsa sadece oyunlarına katılmamı. Bazılarıyla plastik leğen ve takta kızaklar üzerinde Palandöken’in doruğundan kahkahalar eşliğinde aşağıya bıraktık kendimizi. Onların soğuktan burunları ve yanakları kızardı hepsi bu. Benimse yaşlı kalbim ağzımda attı ama bunu onlara söylemedim.

Bazılarının mavi kâğıt uçaklarıyla, şeytan uçurtmalarıyla yarıştım. Çoğu ağaçlarımın arasında kayboldu. Bazıları rengârenk bilyelerini döktüler önüme birlikte oynayalım diye. O bilyeleri helyum gazıyla doldurup göğe uçurmayı öğrettim. Havaya yayılınca yüzlercesi rengârenk, sabundan köpükler gibi birer birer patladı ve içlerinden gökkuşağının bütün

renkleri dağılıp yayıldı. Ellerine yüzlerine sıçrayan renklerle boyandı çocuklar, bilyelerden daha parlak daha ışıltılı gözleriyle gülümserken adına kakhaha, adına heyecan, adına mutluluk dediler.

Büyüdükçe gözlerine perde inmiş gibi çocukluğun hayal dolu dünyasını unutmak bir yana handiyse hiç olmamış sayısları, hatırladıklarına göz kulak tıkayısları ne acı! Ekin tarlasını ateşe vermekten farksız oysa benim gözümde. Gözlerindeki ışıltının kayboluşu, kavanoz dibi matlıklarda perdeleniş kendileri gibi diğerlerinin ‘ötekinin’ de can olduğu gerçeğinden sıyrılıp bencilleşmeleri. Hâlbuki asırlık hayatın çetin rüzgârlarına göğüs germiş ben sırtımdaki sert kabuğun, çetin hava koşullarıyla boğuşmuşluğumdan miras nasırlaşmış alacalı derimin içinde yüreğimi taptaze tutmayı başarmışsam onlar bu bir nefeslik kısa ömürlerinde nasıl? ...

Ataları, atalarımdan suya inmiş kareta kareta nam yüzgeçli, irice akrabalarımı yeni dünyayla beraber keşfettiklerinde hızlı yüzemedikleri için kolayca yakalayabildikleri taze et stoku gözüyle bakmış. Ellerini ayaklarını bağlayıp yenileceğinde boğazlamak üzere gemi mahzenlerine istiflemekten çekinmemişler. Yazık ki nazarlarında hazırlap et ve bol protein kaynağı yiyecekten öte bir şey ifade etmiyorlardı! Zavallılar asırlar öncesinin sert koşullarına ve devasa dinozorlara bile göğüs gererek soylarını devam ettirebilmişti. Gelgelelim bu zayıf, pençesiz, kürksüz, kısa ömürlü, iki ayaklı canilerin bencillikleri yüzünden yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmaktan kurtulamamıştı.

Nereden geldim buralara. Oysa yerin sıkıntısından beri olmak maksadıyla dağ

doruklarında ağaç tepelerinde tünemedim mi yıllarca? Ormanları sırtıma alıp kökleri bende ağaçlara topraksız sırtımı döşek etmedim mi? “Nefes alıyorsa bir yerde bir can, umut hep vardır.” diyen dedemin karıncalı sesi hâlâ kulaklarımda...

Gün, kızıl eteklerini geçirirken dağların doruklarından işveli, ılık; asırlar boyu dünyamızı ısıtmamış ışıtmamış gibi sabahlara gebe ufku geniş karnına girerek gözden kayboluyor. Kaçkar'ın doruklarını kaplayan yağmur yüklü, çiğ yüklü bulutlara uzanıyorum ben de. Rüzgâr ilk damlaları sağmadan evvel ormanımı sulamak maksadım. Bencillik değil

bu olsa olsa açıkgozlülük fakat en masumundan zira ağaçlarımın o suya ihtiyacı var.

Kapıyorum asırlarca bakmaktan öte görmekten yorulan alacalı göz kapaklarımı. Gayrı uykuya varmalı bu yaşlı beden. Kulağıma çalınan ince, cılız seslerle kapamam ve açmam bir oluyor. İki gözümün ortasında burun deliklerimin hemen üstünde yan yana iki sincap. Akşama değin topladıkları palamutları istifledikleri avurtlarından çıkarıp aralık ağızından içeri bırakıyorlar. Unuttuğum akşam yemeğinin vesilesi olmaktan memnun, gülümsüyorlar, gülümsüyorum...

